

kalm en ernstig gadedeslagen, en was op wonderlijke wijze in zijn gevoelens ten opzichte van haar totaal veranderd. Toevallig of niet toevallig was hij weer veel en dicht in haar nabijheid geweest, en ook bij haar omgang met anderen had hij haar tot onderwerp van een onafgebroken, aandachtige beschouwing gemaakt, van studie bijna.

Nu wist hij, dat Margot geen jonge vrouw meer was.

En hij voelde, dat hij haar bijgevolg niet begeerde.

Terwijl hij zoo voortpeinsde, zag hij haar beeld vóór zich, zooals hij haar den geheelen avond in werkelijkheid aanschouwd had. Hij merkte weer duidelijk de lichte schaduwen op, die onder haar vermoede oogen hingen. Hij bespeurde de fijne rimpeltjes opzij van die oogen en de scherpe trekken om haar mond. De lippen, die zij soms eenigen tijd stijf op elkaar gedrukt hield, wanneer zij, in gedachten verzonken, voor zich uit zat te staren, waren niet rood en vol; en haar hals leek hem niet gevuld genoeg voor een jonge vrouw. Haar heele, af en toe ietwat voorovergebogen houding, haar haastige, soms bijna schichtige gebaren, alles drukte een vermoeidheid uit, die, naar hij het voelde, geenszins het gevolg konden zijn van een overgrootte inspanning, of van een gedwongen nachtwake, van voorbijgaande zorg of kommer, doch uitsluitend het gevolg moesten zijn van voorbije jeugd en van komende verwelking. Voortdurend zag hij den eigenaardigen gloed, waarmee haar aangezicht overtoegen was geweest, als een waas van laat avondrood, en hij ontwaarde in dit rood iets paarsigs, dat hij onder een laag poudre de riz kwalijk verborgen achtte, en dat hem zoo sterk herinnerde aan de eigenaardige kleur, die oude vrijsters naar zijn ondervinding in den regel op het gelaat hadden, wanneer zij, op haar mooist gekleed en gekapt, bij avondlicht haar laatste kansjes waagden...

Op deze wijze, en in dezen onvriendelijken geest peinsde en fantaseerde Lazare

tot laat in den nacht voort, en hij beseftte vol prettige gerustgesteldheid, dat hij eerst nu voorgoed van zijn hinderlijke gedachten aan trouwen en zijn onnoozele droome-rijen over Margot verlost was.

Hij strekte zich wat luier op den divan uit, en nam een nieuwe cigarette uit het nikkelen Japansche kistje.

Sjonge, sjonge, wat werd ze oud, Margot..

Hij voelde iets als medelijden met haar; en besloot, uit pure goedigheid, de familie weer eens gauw te gaan opzoeken.

VII.

Lazare had de post bij zijn ontbijt gevonden. Een paar drukwerkjes en een brief. Even kijken.... Van zijn vriend De Loo, die in Zwitserland was om wat op zijn verhaal te komen na de vermoeienissen van den laatsten tijd. De Loo had een aardige effectenzaak, erg druk, had zich een beetje overwerkt. Boffer anders, die De Loo! 't Zou hem, Lazare, lijken, zoo wat emoties iederen dag.... Een lange brief was het.... De kerel wist zeker met zijn tijd geen raad. Lazare schreef nooit meer dan één of anderhalf zijtje, als 't niet over zaken ging. Enfin, hij zou de brief straks eens op zijn gemak lezen. Eerst even ontbijten.

Hij nam een dun sneedje brood en legde er een paar plakjes kaas op....

Hé, was dat een verloovingskaart? Hij trok de annonce uit den omslag en las: „De Heer en Mevrouw Cloppenburgh..” Wel allemachtig! Lazare legde het stukje brood, dat hij juist in den mond wilde steken, weer op zijn bord neer en las nu duidelijk, dat de heer en mevrouw Cloppenburgh.. enz... enz... enfin, dat Margot zich verloofd had — met Henk du Croo.

Hoe nu?

Henk? Die zou verloofd zijn met Margot?

Eenige minuten lang zat Lazare over het geval na te denken. Of eigenlijk in het geheel niet te denken, want hij was